సీరియల్ -

ఎడారికోయిల

బొమ్మిడి అచ్చారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

కొద్దిక్షణాలు అక్కడే నిల్చుండి వాటిని పరిశీలనగా చూశాడు సిద్ధార్థ. తనిప్పుడేం చెయ్యాలి? ఆ గుహల్లో ఎవరుంటున్నారు? మనుషులా, మృగాలా? తనకిప్పటి వరకు నరసంచారమన్నదే కనిపించలేదు. నిజంగా ఈ పరిసరాల్లో మనుషులు నివసించటంలేదేమో....!?

అయితే, అతని ఆలోచనల్ని తారుమారు చేస్తూ ఒక్కసారిగా బిలబిలమంటూ పది పన్నెండుమంది మనుషులు అతన్ని చుట్టుముట్టారు. వాళ్ళందరి చేతుల్లోను పొడవాటి కర్రలున్నాయి. వాటికి రెండువైపులా సూదిగా చెక్కబడి వున్నాయి. వాడిబాణంకన్నా షార్ప్‌గా వున్నాయి మొనలు.

సిద్ధార్థ నిర్ఘాంతపోయి చూశాడు వాళ్ళవంక. కర్రలన్నీ సూటిగా అతని శరీరానికి గురిచేయబడి వున్నాయి.

• • •

అతి ప్రయాసమీద కొండ నెక్కింది కోయిల.

అది చాలా యెత్తుగా వుంది. నిట్టనిలువుగా, యెక్క

డాని కే మాత్రం వీలులేకుండా నునుపు తేలి వున్నది.

రెండడుగులు యెక్కితే మూడడుగులు కిందికి జారి పోతూ, అక్కడక్కడ పెరిగిన పిచ్చిమొక్కల్ని ఆధారంగా పట్టుకుంటూ, అవికూడా ఒక్కోసారి వూడి చేతిలోకి వచ్చేస్తూంటే, మరికొన్ని అడుగులు కిందికి జారి పోతూ, మరో మొక్కనో, చేతికందిన బండనో పట్టుకొని ఆపుకుంటూ కొండపైకి చేరుకొంది.

అప్పటికి సూర్యుడు నడినెత్తిమీదికొచ్చేశాడు. ఆమె కొండ యెక్కటం కనీసం ఓ గంట ముందు జరిగివుంటే, ఆమెకు ప్రమాదంలో చిక్కుకున్న సిద్ధార్థ తప్పక కనిపించి వుండేవాడు. ఆమె అతన్ని యెలాగో రక్షించుకో గలిగేది. కాని అప్పటికే ఆలస్యమైపోయింది.

కోయిల కొండమీది నుంచి చుట్టూ పరీక్షగా చూసింది.

సుదూరంగా పొగలేస్తున్నట్టు కనిపిస్తున్న ప్రాంతాన్ని ఆమె సులభంగా గుర్తుపట్టగలిగింది. దాదాపు ఇరవై మైళ్ళ పరిధిలోని దృశ్యాలన్నీ అస్పష్టంగా అక్కడికి కనిపిస్తున్నాయి.

పైకి లేస్తున్న పొగ నిజంగా పొగ కాదని, ఎడారిలో ఇసక కాలేటప్పుడు పైకి లేచే వేడి సెగలని ఆమెకు బాగా తెలుసు.

ఆమెకు చాలా ఆనందమనిపించింది. తనకి చాలా దగ్గర్లోనే ఎడారి వున్నది—అంటే తను కొన్ని మైళ్ళదూరం గాల్లో యెగిరి వచ్చిందన్నమాట—ఇసక తుఫాన్ కారణంగా.

మరి.... తనలాగే సిద్ధార్థ కూడా ఇదే ప్రాంతాల్లో ఎక్కడో వుండాలి కదా! తనకి అన్నివైపులా

దృశ్యాలు కనిపిస్తున్నాయి. ఆ నరమాంసభక్షకుల కాల కూడా కనిపిస్తోందక్కడికి. కాని....సిద్ధార్థ జాడ మాత్రం కనిపించటంలేదు. కారణమేమిటి?

తన కోసం, తన ప్రతిజ్ఞ చెల్లించటంకోసం తనవెంట వచ్చి తుఫాన్‌కు బలైపోయాడు. అతను జీవించి వుంటే తప్పక తనకిప్పుడు కనిపించి వుండేవాడు.

ఆమె కళ్ళనుండి కన్నీరు అవిరళధారగా ప్రవహిస్తోంది. అంతక్రితంవరకు ఘూర్క జాతి మీదున్న కక్ష, ప్రతీకారం, పగ, పదింతలు పెరిగింది. వాళ్ళ కారణంగానే తనకు జన్మనిచ్చిన తండ్రి పోయాడు. తన మనస్సుకు నచ్చిన ఆత్మీయుడయిన సిద్ధార్థ కూడా వాళ్ళ మూలానే తనకు కాకుండా పోయాడు. తనకిప్పుడు గమ్యం తెలిసింది తక్షణమే బయల్దేరి వెళ్ళి ఆ రాక్షసుల్ని సమూలంగా నాశనం చేయాలి!

కోయిల పిడికిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి. ఆ క్షణమే గాల్లో యెగిరి వెళ్ళి ఆ బందిపోట్లని మట్టుబెట్టాలని వీరావేశం పుట్టుకొచ్చింది.

కాని రెండు ఆటంకాలెదురయ్యాయి.

మొదటిది: తను నిరాయుధురాలు. విల్లమ్ములు తుఫాన్‌లో యెప్పుడో యెక్కడో జారిపోయాయి.

రెండవది: కొన్ని మైళ్ళదూరం కాలినడకన వెళ్లాలి. దానికి కొంత వ్యవధి కావాలి.

ముందుగా ఆయుధాలు సంపాదించాలి. కనీసం విల్లమ్ములైనా సరే! విల్లు తను తయారుచేయగలదు. దానినారి ఒక రకమైన జంతు నరాలతో తయారుచేస్తారు. ఆ జంతువు ఎడారిలోనే దొరుకుతుంది. దాన్ని సాధించటానికి కొన్ని రోజులు పడుతుంది. బాణాల మొనలు

తయారు చేసుకోవటానికి మరికొన్ని రోజులు.

ఉహుఁ. తనకంత వ్యవధి లేదు. రాత్రి సమయానికి ఘోర్క్రజాతి స్థావరం చేరుకోగలిగితే, వాళ్ళుపయోగించే పట్టాకత్తుల్ని రహస్యంగా చేజిక్కించుకోవచ్చు. లేదా, ఈలోపల తన కెవరైనా బందిపోటు తారసపడక పోడు—వాడ్ని యుక్తిగా జయించి ఆయుధం సంపాదించవచ్చు.

ఈ ఆలోచన రాగానే ఇక క్షణం కూడా ఆలస్యం చెయ్యాలనిపించలేదు కోయిలకు.

చివరిసారిగా ఆశతో సిద్ధార్థ కోసం నలువైపులా ఓ సారి పరీక్షగా చూసింది—కాని ప్రయోజనం లేక పోయింది.

దూరంగా ఏవో కొండగుహల్లా కనిపిస్తున్నాయి గాని, అక్కడ నరసంచార మున్నట్టే లేదు.

కళ్ళు తుడుచుకుని, ఎడారికి పోయే దారిని మరోసారి పరిశీలనగా చూసి గుర్తుపెట్టుకొని కొండ దిగటం ప్రారంభించింది.

ఎక్కడానికి పడినంత శ్రమ దిగటానికి పడాల్సిన పని లేకపోయింది. ఓ అరగంటలోనే దిగేసింది. ఉరకలు వేస్తూ ముందుకు సాగింది.

అప్పుడు కూడా ఆమె కళ్ళు సిద్ధార్థ కోసం వెతకటం మానలేదు. తదేక దీక్షతో వెతుకుతూ ముందుకు సాగింది.

అప్పుడు సమయం సాయంత్రం నాలుగు గంటలు కావస్తోంది. సూర్యుడి తీక్షణత తగ్గుముఖం పట్టింది. చుట్టూ చెట్లుండటంవల్ల ఎండ పొడలుగా నేలమీద పడుతోంది. అంతక్రితంవరకు మహాప్రవాహంలా, సముద్రంలా కనిపించిన నీరంతా ఎప్పుడో ఇంకిపోయింది. నేల తడిపొడిగా

కనిపిస్తోంది. ఎండ వేడిమికి చాలా వేగంగా ఆరిపో తోంది.

అప్రయత్నంగా చెట్లమీదికి చూసిన కోయిల అదిరి పడింది.

ఓ చెట్టుమీద కూచున్న ఆకారాన్ని ఆమె తేలిగ్గానే గుర్తు పట్టింది.

దాన్ని తమ ఎడారివాసులు హూత్ బిల్లీ అని వ్యవ హరిస్తారు. పులిజాతికి చెందిన అతి క్రూరమృగమది.

చూడటానికి చిన్నసైజు పులిలాగే వుంటుంది. ఏమాత్రం శబ్దం చెయ్యకుండా అమాంతం మనుషులమీద జంతువులమీద ఎత్తునుంచి దుమికి, వాళ్ళని కదలనివ్వ కుండా పట్టుకుని చంపి ఆరగిస్తూంది.

అది ఎప్పుడోగాని ఎడారిలోకి అడుగుపెట్టదు. ఆహారం దొరక్కపోతేనే అది ఎడారివాసులమీద దాడి చేస్తుంది.

గతరాత్రి వర్షం కారణంగా దానికి ఆహారం దొరికి వుండదు. దాని కళ్ళలో స్పష్టంగా కదలాడుతున్న ఆకలిని గుర్తించి ఒణికింది కోయిల.

మరొకప్పుడైతే దాన్ని నిర్భయంగా ఎదుర్కొని నేల కూల్చి వుండేది. కాని, ఇప్పుడు చేత కట్టెపుల్లకూడా లేని నిరాయుధురాలు! దాని దాడినుంచి తప్పించుకోవటం కల్లోనిమాట!

ఆమె మెదడు తీవ్రంగా ఆలోచిస్తోంది.

అయితే హూత్ బిల్లీ ఆమెకు అవకాశమివ్వకుండానే గాల్లో పల్టీకొడుతూ ఆమె మీదికి దుమికింది.

తనని చుట్టుముట్టిన వ్యక్తులకేసి ఆశ్చర్యంతోను, కొద్దిపాటి భయంతోను చూశాడు సిద్ధార్థ.

వాళ్ళు చాలా మొరటుగావున్నారు. అనాగరికంగా ఉన్నారు. వీళ్ళకన్న ఎడారివాసులే చాలా మెరుగని పిస్తున్నారు.

వాళ్ళు చిన్నగోచీ తప్ప శరీరంమీద మరే ఆచ్ఛాదనా ధరించలేదు. వాళ్ళ శరీరమంతా ఎలుగుబంటు మాదిరిగా నల్లటిబొచ్చు ఉన్నిలా కప్పేసింది. గడ్డాలు మీసాలుతో ముఖమంతా నిండిపోయి కేవలం ఎర్రటికళ్ళు, ముక్కు మాత్రమే పైకి కనిపిస్తున్నాయి. అందరి మెడల్లోను చెట్టు తీగెలతో కట్టిన వింత హారాలున్నాయి.

వాళ్ళు ఒకేసారి తమ వద్దనున్న సూది మొనల్లా చెక్కిన కర్రల్ని సిద్ధార్థ ముఖంమీద గుండెలమీద మోపి గోలగా ఏదో అడిగారు.

వాళ్ళమాట ఒక్కటీ అర్థంకాలేదు సిద్ధార్థకు. కోయిలగూడెం వాళ్ళు నయం, కనీసం హిందీకి దగ్గరగా వుండే భాషలో మాట్లాడారు. తనకీ కాస్త అర్థమయింది. వీళ్ళు మరీ అర్థంకాని పిచ్చికేకలు వేస్తున్నారు.

మళ్ళీ వాళ్ళంతా కోరస్‌గా అరిచారు.

సైగలద్వారా తను ఎలా అక్కడికొచ్చి పడ్డాడో చెప్పాడు సిద్ధార్థ. అందులో కోయిలకి సంబంధించిన విషయం ఒక్కటి కూడా చేర్చలేదు.

వాళ్ళు అర్థంకాలేదన్నట్టు ఒకరిముఖాలొకరు చూసుకున్నారు.

సరిగ్గా అప్పుడే ఆకాశంలో ఏదో విమానం వెళుతున్న శబ్దం వినిపించింది. ప్రొపెల్లర్ ధ్వనితో అత్యంత సాన్ని

హిత్యమున్న సిద్ధార్థ పాటు చెవులు ఆ శబ్దాన్ని గ్రహించాయి.

సిద్ధార్థ ఆశగా తల పైకెత్తి చూశాడు. ఎక్కడో సుదూరంగా మేఘాలకి పైగా పయనిస్తూ విచిత్ర పరిమాణంలో కనిపించి మాయమయింది విమానం.

అతనితో బాటు ఆ వ్యక్తులు కూడా తల పైకెత్తి ఆకాశంలోకి చూశారు.

ఆ విమానంలాంటి మరో విమానం నించి జారిపడి పోయానని మళ్ళీ వివరించాడు సిద్ధార్థ.

వాళ్ళకి అప్పటికీ అర్థంకాలేదు.

సిద్ధార్థకి కోపొచ్చినంత పనయింది. వీళ్ళకెంత చెప్పినా అర్థంకావటంలేదంటే బాగా మట్టిబుర్రలై వుండాలి!

మళ్ళీ ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నించాడు. తనువాళ్ళకి శత్రువుకాననీ, మిత్రుడినేనని అర్థంవచ్చేలా రెండు చేతులు కలిపి పైకి చేశాడు. ఏమీ లాభం లేకపోయింది.

అతను తమమీద తిరగబడే ప్రయత్నమేదీ చెయ్యక పోవటంతో వాళ్ళు కొంత శాంతించినట్టే కనిపించారు.

కాని అతన్నిమాత్రం విడిచిపెట్టలేదు.

వాళ్ళు ఎక్కడినుంచి ఊడిపడ్డారో సిద్ధార్థ కప్పుడర్థమయింది. మరో గుహలోనించి వస్తున్న మరో నలుగురు మనుషుల్ని చూశాక.

వాళ్లుకూడా అదే గెటప్‌లో వున్నారు. తన ప్రాణాలు తోడెయ్యటానికి ప్రత్యక్షమైన మరో నలుగురు యమభటుల్ని చూసి మరింత దిగాలు పడిపోయాడు.

ఇక వాళ్లకేం చెప్పినా కంఠశోషేనని గ్రహించి మౌనం వహించాడు.

వాళ్ళతన్ని ఒడిసిపట్టుకుని జంతువుని వధ్యశాలకు

లాక్కుపోయినట్టు బరబర లాక్కుంటూ గుహ అంతర్భాగానికి తీసుకుపోయారు.

అప్పుడు మధ్యాహ్నం మూడుగంటలు కావస్తోంది. అయినా గుహాలోపల చాలా చీకటిగావుంది. ఆ వ్యక్తులు మరింత లోపలకు లాక్కునిపోయారు సిద్ధార్థని.

లోపల యేదో హితవుకాని వాసన వస్తోంది. సిద్ధార్థకి వాంతి వచ్చినట్టనిపించింది. అయితే గత రెండు రోజులుగా ఆహారం లేకపోవటంవల్ల కడుపులో యేమీ లేదు. కాసేపు వికారంగా అనిపించింది. తర్వాత సర్దుకున్నది....

లోపల నెగడు మండుతోంది. నెగడు ముందు ఓ వయసుమళ్ళిన వ్యక్తి కూచునివున్నాడు. చూడటానికి శాంతస్వభావుడిలాగానే కనిపించాడు. తక్కినవాళ్ళకన్న భిన్నంగా వున్నాడు.

వాళ్ళు సిద్ధార్థని పెడరెక్కలు విరిచికట్టి ఆ ముసలాయన ముందు నిలిపారు.

ఆ వృద్ధుడు చాలాసేపటివరకు దీక్షగా సిద్ధార్థ వైపు చూస్తూ వుండిపోయాడు. తర్వాత తన మనుషులవైపు చూసి సైగ చేశాడు.

సిద్ధార్థను అలాగే వదిలేసి వాళ్ళందరు బయటకు వెళ్ళారు.

వృద్ధుడు లేచి నిలుచున్నాడు. సిద్ధార్థకి దగ్గరగా వచ్చి సూటిగా అతని కళ్ళలోకి చూశాడు. సిద్ధార్థ కలవరపడ్డాడు. అతని చూపుల్లో యేదో అయస్కాంత శక్తి వున్నట్టు కనిపించింది.

"ఇక్కడకెందుకొచ్చావు! నువ్వెవరు?" అన్నాడు స్వచ్ఛమైన ఆంగ్లంలో, వృద్ధుడు.

పక్కన బాంబు పేలినట్టు అదిరిపడ్డాడు సిద్ధార్థ. చాలాళ్ళ తర్వాత ఇంగ్లీషు మాట విన్నందుకు కాదు. అనాగరికుడనుకొంటున్న ఆ వ్యక్తి నోట అంతర్జాతీయ భాష వింటున్నందుకు!

తనవంక విస్తుపోయి చూస్తున్న సిద్ధార్థవంక నవ్వుతూ చూశాడా వృద్ధుడు.

"టెల్ మీ యంగ్ మాన్ హూ ఆర్యూ? వైడిడ్ యు కమ్ ఓవర్ హియర్?"

ఆశ్చర్యంనించి, విస్మయంనించి తేరుకుని వృద్ధుడివంక చూశాడు సిద్ధార్థ.

చకచక తన విషయమంతా క్లుప్తంగా ఆయన కెరిగించాడు.

ముసలాయన జాగ్రత్తగా విన్నట్టే కనిపించాడు.

"అయితే నువ్వు పైలెట్ వన్న మాట! వెరీగుడ్! త్వరలోనే నీ స్వస్థలం వెళ్ళిపోగలుగుతావు.... అన్నట్టు యేమైనా తిన్నావా?" అడిగాడు వృద్ధుడు.

తల అడ్డంగా తిప్పాడు సిద్ధార్థ.

చప్పట్లు చరిచాడు వృద్ధుడు.

అంత క్రితం సిద్ధార్థని పెడరెక్కలు విరిచికట్టి లాక్కొచ్చిన అనాగరికులు వచ్చి నిల్చుని అభివాదం చేశారు వృద్ధుడికి.

కళ్ళతోనే సైగ చేశాడు వృద్ధుడు.

వాళ్ళు వెళ్ళి క్షణాల్లో ఆహారం ఆకుదొన్నెల్లో తీసుకొనివచ్చి సిద్ధార్థ ముందు పెట్టారు.

బాగా అరముగ్గిన పళ్ళు, కాల్చిన దుప్పి మాంసం చూడగానే సిద్ధార్థకు ఆకలి కట్టలు తెంచుకుంది. ఒక్క-

సారిగా ఆహారంమీద దాడిచేసి అయిదునిమిషాల్లో ఆ పదార్థాలను ఖాళీ చేసేశాడు సిద్ధార్థ.

ఎన్నాళ్ళుగానో అలవరచుకున్న సంస్కారం, డిసిప్లిన్ ఆ క్షణంలో అతనికి గుర్తుకు రాలేదు. ఆకలిని చల్లార్చుకోవటమే తన ఏకైక లక్ష్యమన్నట్లు తిన్నాడు.

వృద్ధుడు అంతసేపు అతనివైపే తదేకదీక్షతో చూస్తున్నాడు. ఎందుకో మధ్యలో తల పైకెత్తి చూసిన సిద్ధార్థ ఆయన తనవైపే చూడటం గమనించి సిగ్గుపడిపోయాడు.

“కేరీ ఆన్ మై బోయ్! ఇంకా యేమైనా తెప్పించమంటావా?” ఆదరపూర్వకంగా చూస్తూ చిన్నగా నవ్వుతూ అడిగాడు వృద్ధుడు.

“నో సర్! థాంక్యూ వెరిమచ్! పోయే ప్రాణాన్ని కాపాడారు” అన్నాడు సిద్ధార్థ కృతజ్ఞత తొణికిసలాడుతున్న గొంతుకతో.

ఆ వృద్ధుడు తన అనుచరులకి సైగ చేశాడు. వాళ్ళు దూరంగా పోయి నించున్నారు.

వృద్ధుడు సిద్ధార్థవైపు తిరిగి, “ఇప్పుడు చెప్పు, నేను నీ కే విధంగా సహాయపడగలనో...!?” అన్నాడు.

సిద్ధార్థకి ఎన్నాళ్ళుగానో పీడిస్తున్న సమస్యకు సమాధానం తెలుసుకునే అవకాశం దొరికింది.

“సర్, మీరెవరో నాకు తెలియదు. కాని అవసరానికి ఆపద్బాంధవుడిలా ఆదుకున్నారు. మీ అనుచరుల వాలకం చూస్తే నన్ను యే దేవతకో బలిచ్చేస్తారేమోనని పించింది. కాని మిమ్మల్ని చూశాక మీరు అలాంటి వ్యక్తి కాదనే నమ్మకం కుదిరింది. నేను వారం రోజుల క్రితం

ఈ ఎడారి ప్రాంతంలో చిక్కుపడిపోయాను. అటు ఢిల్లీ గానీ, ఇటు హైదరాబాదుగాని పోయే మార్గం చెప్పండి. ఇదే ప్రాంతానికి చెందినదో తెలియజేయండి. మీ మేలు మరవను" అన్నాడు.

"ఇది భారత భూభాగానికి చెందినదే గాని పాకిస్తాన్ బార్డర్ యిక్కడికి చాలా దగ్గర. చాలా జాగ్రత్తగా వ్యవహరించవలసిన ప్రాంతం. మిమ్మల్ని క్షేమంగా తోవ చూపించి రమ్మని నా మనుష్యుల్ని పంపిస్తాము. దగ్గర్లో బస్ రూట్ గాని, విమానాశ్రయం గాని, రైల్వేలైను గాని లేవు.

ఎడారిలో పక్కగా వున్న దారిన దాదాపు ఇరవై మైళ్ళు ప్రయాణం చేస్తే ఓ పెద్ద గ్రామం వస్తుంది. అక్కడ్నుంచి ఒంటెమీద ప్రయాణంచేస్తే బస్ సౌకర్యమున్న ఓ బస్తీ తగులుతుంది. అక్కడ్నుంచి నీవు కావలసిన రూట్ కు వెళ్ళొచ్చు. నా కూడా యింతకన్నా వివరాలు తెలియవు. ఆ బస్తీలో ఎంక్వయిరీ చెయ్యి" చెప్పాడు వృద్ధుడు.

సిద్ధార్థకి ఏదో మార్గాంతరం దొరికినందుకు, కనీసం ఓ గమ్యమంటూ తెలిసినందుకు మనసు తేలిక పడింది....

ఇంతలో అతనికి తను చూసిన పాడుబడిన కోట, అక్కడి వింత అనుభవం గుర్తుకువచ్చింది. అడగనా వద్దా అనుకుంటూ తటపటాయించాడు.

అతని ఆంతర్యం గ్రహించినట్టు వృద్ధుడు అడిగాడు:

"నా గురించి తెల్సుకోవాలనుకుంటున్నావు కదూ....!?" అన్నాడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

అంతవరకు తనకా ఆలోచన రానందుకు తనని తాను

నిందించుకుని, "అవును సర్, మీరు చూడగా విదేశీయుల్లా వున్నారు. ఏదో పెద్ద హోదాలో ఉద్యోగం చేసినవారిలా వున్నారు. ఇక్కడ యిలాంటి నిర్జన ప్రాంతంలో నిస్సారమయిన చోట యెందుకిలా అజ్ఞాతవాసం చేస్తున్నారు? అభ్యంతరం లేకపోతే మీ గురించి తెలుసుకోవాలని వుంది" అన్నాడు సిద్ధార్థ.

వృద్ధుడు చిరునవ్వు నవ్వి, "నేను విదేశీయుడ్ని కాదు యంగ్ మాన్! అచ్చమైన భారతీయుడిని. నా పేరు సోమేశ్వర్. మా పూర్వీకులు రాజవంశీయు కొలువులో పెద్ద హోదాల్లో వెలిగినవాళ్ళు. నీవు దారిలో పాడుబడిన కోట ఒకటి కనిపించే వుంటుంది.

మా ముత్తాత తండ్రి ఆ కోటలోనే పని చేశారు. తర్వాత బ్రిటిష్‌వారి కాలంలో ఆ కోటని స్వాధీనం చేసుకొని గాచరికాల్ని రద్దు చేయటంతో క్రమేణా అది పాడుబడిపోయింది. మా ముత్తాత మా తాతగారిని తీసుకొని హరిద్వార్ వెళ్ళిపోయారు. అప్పట్నుంచి మేము అక్కడ సెటిలయిపోయాం."

"మరి మీరు యిన్నేళ్ళ తర్వాత....ఇక్కడ....!?" అంటూ అర్థోక్తిలోనే ఆపి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు సిద్ధార్థ. అతనికి ప్రమద్వర గురించి, గతరాత్రి తన అనుభవాల గురించి ఆయనకు చెప్పాలని తహతహాగా వుంది. సోమేశ్వర్ తనంతట చెప్పకపోతాడా అని యెదురు చూస్తున్నాడు.

సోమేశ్వర్ మనసులో గతస్మృతులు అలజడి రేపుతున్నాయని సిద్ధార్థ గ్రహించాడు.

"క్లుప్తంగా చెప్తాను. నేను పిహెచ్‌డి చేశాను కేంబ్రిడ్జిలో. ఢిల్లీ యూనివర్సిటీలో ప్రొఫెసర్‌గా పని

చేశాను. ఆ తర్వాత మినిస్ట్రీ ఆఫ్ ఎక్స్టెర్నల్ ఎఫయిర్స్‌లో కీలకమయిన పోస్టులో కొన్నాళ్ళున్నాను. ఆ సమయంలోనే విదేశాలకు మనదేశ రహస్యాల్ని డబ్బుకు కక్కుర్తిపడి అమ్ముకొంటున్నానని నా మీద అన్యాయంగా ఆరోపించి జైలుపాలు చేశారు. ఆ సమయంలో ఆధారాలన్నీ నన్ను దోషిగానే నిరూపించటాని ఉపయోగపడ్డాయిగాని. నా నిర్దోషిత్వాన్ని రుజువు చేసుకోలేకపోయాయి.

“చెయ్యని నేరానికి జైల్లో మగ్గిపోవటం కన్నా స్వేచ్ఛావిహంగంలా పారిపోవటం మేలనుకున్నాను. ఓ జైలునించి మరో జైలుకి తరలిస్తున్న సమయంలో వీలుచూసుకుని తప్పించుకున్నాను. ఎలాగో యిక్కడికొచ్చిపడ్డాను. ఈ యాత్రికుల మధ్య, నేనెవరో ఎవరికీ అక్కర్లేని ఈ ఎడారిలో బతికేస్తున్నాను. కావాలనే ఒకప్పుడు నా పూర్వీకులు నివసించిన యీ ప్రాంతానికి చేరుకుని నా శేషజీవితం ప్రశాంతంగా, నిశ్చింతగా గడిపేస్తున్నాను.

“నేను చేసింది తప్పే! ప్రభుత్వాదేశాన్ని, చట్టాన్ని ధిక్కరించటమేనని నాకు తెలుసు. కాని, ఈ చట్టమే నిర్దోషినైన నన్ను దోషిగా కోర్టులో నిలబెట్టి శిక్షించినపుడు నేనా శిక్షనెందుకు భరించాలి? కోర్టు ఆదేశాన్నెందుకు శిరసావహించాలి? అందుకే తప్పించుకొచ్చేశాను.

“టెల్ మీ నా యంగ్ మాన్, నేను చేసింది అపరాధమా? మనిషి చేసిన చట్టానికి మానవత్వమున్న మనిషిగా నిరపరాధినైన నేను తల ఒగ్గి జీవచ్ఛవంలా జైలు గోడల మధ్య మగ్గి మగ్గి ఒగ్గునై రాలిపోవాలా? చెప్పు!”

సోమేశ్వర్ గొంతులో ఆవేదన, ఆవేశం, ఆక్రోశన అన్నీ ధ్వనించాయి.

సిద్ధార్థ వెంటనే తల అడ్డంగా తిప్పి, "మీరు చేసిందాంట్లో దోషమేమీ కనిపించటంలేదు నాకు. మీ స్థానంలో నేనున్నా అదే పని చేసివుండేవాడిని. ఇక్కడ చీకూచింతా లేకుండా, స్వార్థపూరిత ప్రపంచానికి, కుళ్ళిపోయిన సంఘానికి, బూజుపట్టిన వ్యవస్థకి దూరంగా ప్రశాంతజీవనం గడుపుతున్న మీరు ధన్యులు!" రెండు చేతులూ జోడించి మనస్ఫూర్తిగా నమస్కారం చేశాడు.

సోమేశ్వర్ ముఖంలో వేయి జ్యోత్స్నలు వెలిగాయి. ఆనందంగా సిద్ధార్థ రెండు చేతుల్నీ తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు.

"నువ్వయినా నన్నర్థం చేసుకున్నావు యంగ్ మాన్. ....అయామ్ సారీ, నీ పేరేమిమిటో అడగలేదు. అదీగాక నిన్ను ఏకవచనంలో సంబోధిస్తున్నాను, యేమీ అనుకోవు కదా!...."

"నో, నో....వయసులోను అనుభవంలోను యెన్నోరెట్లు పెద్దవారు, మీరు నన్నలా పిలవటం ఆత్మీయతని చాటుతోంది. నా పేరు సిద్ధార్థ....మిమ్మల్ని కలుసుకున్నందుకు చాలా సంతోషిస్తున్నాను"

"థాంక్యూ! కాసేపట్లో చీకటి పడబోతోంది. చీకట్లు ముసురుకోక ముందే ఆ గ్రామం చేరిపోవటం క్షేమకరం. నావాళ్ళు నిన్నా గ్రామంవరకు చేరుస్తారు, సరేనా?"

"అంతకన్నా నాకు కావలసిందేముంది సర్! మీ మేలు యీ జన్మంతా గుర్తుంచుకుంటాను,"

"పదే పదే నన్ను పొగిడి, నా అతిశయాన్ని పెంచొద్దు మిస్టర్ సిద్ధార్థా! నేను రాగద్వేషాలకి, స్వార్థానికి, సుఖానికి అతీతంగా బతుకుతున్నవాడ్ని. నా చివరిరోజులు ఇలాగే ప్రశాంతంగా గడిచిపోవాలని భగవంతుడ్ని కోరుకుంటూ బతికేస్తున్నాను. ఈ అమాయక ప్రాణులు నన్నో గొప్పవాడిని. మహాత్ముడిని చేసి తమ భక్తిని వెల్లడించుకుంటున్నారు తప్పితే, నేను వీళ్ళ కోసం చేసిందేంలేదు. వీళ్ళ రుణం నేను తీర్చుకోలేనిది" దూరంగా నించున్న ఆ అనాగరిక వ్యక్తుల్ని చూపిస్తూ అన్నాడు సోమేశ్వర్.

సిద్ధార్థ కళ్ళకి ఇప్పుడా మొరటుమనుషులు భయంకరంగా, అసహ్యంగా కనిపించటంలేదు. మహోన్నత వ్యక్తులుగా నిస్వార్థపరుల్లా, అమాయకుల్లా కనిపిస్తున్నారు.

మనసు కోతిలాంటిది! అది ఎలా ఆలోచిస్తే అలా కనిపిస్తారు ఎదటివాళ్ళు. తనున్న పరిస్థితుల్లో తన నీడను కూడా తానుమానించాడు. కళ్ళకు కనిపించేది మాత్రమే నిజంకాదు. మనోచక్షువుతో చూడగలగాలి! అది సోమేశ్వర్ సాధించాడు. అందుకే ఈ మనుషులకి ఆరాధ్య దైవమయ్యాడు.

సిద్ధార్థ ఇంకా అలాగే నిల్చుని ఆలోచించటం చూసిన సోమేశ్వర్ ఆదరపూర్వకంగా నవ్వి. "ఏమిటింకా సందేహాం?" అన్నాడు.

సిద్ధార్థ కోటలోని తన అనుభవం క్లుప్తంగా చెప్పాడాయనకి.

సోమేశ్వర్ భృకుటి ముడిపడింది,

"నువ్వా యువరాణిని, మహారాణిని కల్లో చూశావా?"

"అవునుసర్ .... ఆ తర్వాత మెలకువ వచ్చాక వర్షం వస్తున్న సమయంలో తలదాచుకోవటానికి అదే కోట లోపలికి ప్రవేశించాను. అప్పుడు కూడా నాకు ఆ సుందరి కనిపించింది."

సోమేశ్వర్ ఆశ్చర్యంనించి తేరుకుని, "ఎప్పుడో మూడువందల ఏళ్ళకిందటి రాచవంశీకులు నీకు కల్లో కనిపించటం, అచ్చం అప్పుడు జరిగినట్టే జరగటం— అంతా వింతగా నమ్మలేని విషయంలా అనిపిస్తోంది...."

"అప్పుడు కూడా ఇలాగే జరిగిందా?"

"అవును. యువరాణి ప్రమద్వరాదేవి ఓ సామాన్యుడ్ని వరించి తన అంతఃపురానికి రప్పించుకున్నది. అది తెలిసిన ఆమె తండ్రి నయాన భయాన చెప్పినా ఆమె తనపట్టు వదలకపోవటంతో తనే స్వహస్తాలతో ఆమెను, ఆమె ప్రియుడ్ని నరికేశాడు. మా తాత ఆ కథని రసవత్తరంగా నాకు ఒళ్ళో కూచోబెట్టుకుని చెప్పటం ఇప్పటికీ గుర్తుంది...."

"అయితే నిన్నరాత్రి నేను చూసిన దృశ్యాలు...."

"అవి కల్లోకాదుకదా!"

"కాదు.... మెలకువగా వున్నప్పుడే జరిగింది. నాకంతా గుర్తుంది."

"ఆనాటి రాకుమారి, ఆమె ప్రియుడు దయ్యాలై ఆ కోటలోని భవనాల్లో తిరుగుతుంటారని చెప్పుకుంటారిక్కడివాళ్ళు. నేను ఇప్పటివరకు నమ్మలేదు. నీ అనుభవాన్నిబట్టి వీళ్ళు చెప్పుకునేదంతా నిజమేనని నా కిప్పుడు అనిపిస్తోంది. ఆ కోటని అందుకే పాడు పెట్టి వుంటారు."

సిద్ధార్థ సాలోచనగా తలూపాడు. అతనికి కలల్లో

చూసిన దృశ్యాలు యింకా కళ్ళకు కట్టినట్టే వున్నాయి. వాటితో గతరాత్రి అనుభవాన్ని పోల్చుకుంటే సరిగ్గా సరిపోయింది—సోమేశ్వర్ చెప్పినదంతా.

"నాకు సెలవిప్పించండి" చేతులు జోడించి సోమేశ్వర్ కళివాదం చేశాడు సిద్దార్థ.

మనస్ఫూర్తిగా దీవిస్తూ, "నువ్వు క్షేమంగా నీ స్వస్థలం చేరుకుని నీ వాళ్ళతో సుఖంగా వుండాలని కోరుకుంటున్నాను." అన్నాడు.

ఆ తర్వాత ఇద్దరు అనుచరుల్ని పిలిచి ఏం చెయ్యాలో చెప్పాడు.

"నీకు ఆహారం కూడా ప్యాక్ చేసి తెస్తారు వీళ్ళు. కాదనకుండా వెంటతీసుకు వెళ్ళు." అన్నాడు సోమేశ్వర్.

ఆయన ఆదరణకు కళ్ళు చెమర్చాయి. ఆ వృద్ధుడికి, తనకి ఏనాటి ఈ బంధం? ఆయన నిస్వార్థబుద్ధికి మనసులోనే జోహార్లు అర్పించాడు సిద్దార్థ.

మరో అయిదు నిమిషాల తర్వాత వాళ్ళ ప్రయాణం సాగింది.

వాళ్ళు ఓ అరగంట ప్రయాణం చేశారు.

అప్పుడు ఓ స్త్రీ ఆర్తనాదం వాళ్ల చెవులబడింది.

సిద్దార్థ, అనుచరులిద్దరు వేగంగా అటు ఉరికారు.

• • •

హూల్‌బిల్లీ తనమీదకు ఉరకటం గమనించిన కోయిల తనకా క్షణంతో ఈ లోకంనించి ఋణం తీరిపోయిందనుకున్నది. ఆ మెకు తెలీకుండానే ఆమె గొంతునించి ఆర్తనాదం వెలువడింది.

అదే ఆమె ప్రాణాన్ని కాపాడింది!

ఆమె జరిగిందేమిటో గ్రహించేలోపల హూల్‌బిల్లీ

గాల్లోనే ప్రాణాలు సగం వదిలేసింది.

రెండు బల్లేలవంటి కొయ్య కర్రలు దాని శరీరంలో నుంచి బయటకి దూసుకువెళ్ళటం, అది పెద్ద గర్జనతో నేలకూలి పోవటం, చాలా వేగంగా జరిగిపోయాయి.

హూత్ బిల్లీ ఇంకా కొనప్రాణంతో గిలగిల కొట్టుకుంటున్నది.

సరిగ్గా అప్పుడు పడింది కోయిల దృష్టి వేగంగా పరుగెత్తుకొస్తూన్న ముగ్గురు మనుషులమీద.

వారిలో ముందుగా కనిపించినవ్యక్తి సిద్ధార్థ అని గుర్తించగానే ఆనందంతో వెర్రికేక వేసింది కోయిల. ఏమైపోయాడోనని తనంతదాకా భయపడుతున్న సిద్ధార్థ సజీవంగా కళ్ళెదుట నిలవగానే ఆనందంతో ఆమెగొంతు పూడుకుపోయింది.

"నువ్వు . నువ్వేనా....?" అంటూ అతనివైపు పరుగెత్తింది.

సిద్ధార్థ అంత విచిత్రంగా ఆమెను మళ్ళీ కల్సుకో గలననుకోలేదు. అతనికిది చాలా అద్భుతంగా అనిపించింది.

"కోయిలా ...నువ్వా?....చాలా సంతోషం. మేము రక్షించుకున్నది నిన్నేనన్నమాట!.... ఎవరిదో స్త్రీ ఆర్తనాదం వినిపించిన వెంటనే ఇటు పరుగెత్తుకొచ్చాం. సరిగ్గా అప్పుడే ఈ జంతువు చెట్టుమీదినుంచి నీ మీదికి ఉరకటం గమనించాం. ఇదిగో....వీళ్ళిద్దరు మహావేగంగా ఈ ఆయుధాలని గురిచూసి విసిరారు దీనిమీద. వెంటనే నేలకూలిపోయింది. వీళ్లగురి అసాధారణం!" ప్రశంసగా వాళ్ళిద్దరివైపు చూస్తూ చెప్పాడు సిద్ధార్థ.

కోయిలకూడా వాళ్ళిద్దరివైపు అబ్బురంగా చూసింది. తన ప్రాణదాతలు వాళ్ళు! చేతులెత్తి మొక్కింది. గోచీలు తప్ప శరీరంమీద మరే ఆచ్ఛాదనాలేని ఆ మొరటు మనుషులు దేవతల్లా కనిపించారామెకు.

"నువ్వు క్షేమంగావున్నావు. నాకదేచాలు సిద్ధార్థా" అన్నదామె మొదటిసారిగా అతని పేరు నుచ్చరిస్తూ.

వింతగా ధ్వనించిన తన పేరును విని ఆశ్చర్యంగా ఆమెవైపు చూశాడు. ఆమె తనని పేరుతో పిలవటం కాదు అతన్నాశ్చర్య పరచింది—ఆమెపడ్డ ఆవేదన, ఆరాటం ఆ ఒక్కమాటలోనే ప్రస్ఫుటంగా ధ్వనించాయి.

ఎందుకీమెకు తనంటే ఇంత అపేక్ష? ఇదేజన్మబంధం? ఆమె తనకేమవుతుంది? తనకోసం ఎందుకింత ఆరాట పడుతోంది?

"నాకు ఘూర్క్జాతి స్థావరం ఏ దిశలో వున్నదో తెలిసిపోయింది. రాత్రి రెండోఝాముకల్లా అక్కడికి చేరిపోవచ్చు." ఉత్సాహంగా చెప్పింది కోయిల.

"మీరిద్దరు వెళ్ళిరండి. సోమేశ్వర్ స్వామికి నా నమస్కారాలు చెప్పండి!" అని అర్థం వచ్చేలా వాళ్ళకి సైగలతో చెప్పాడు సిద్ధార్థ.

వాళ్ళు ఒక్క అడుగకూడా కదపలేదు.

"వీళ్ళెవరూ, వీళ్లతో ఎక్కడికి వెళుతున్నావు?"

సిద్ధార్థ ఆమెతో జరిగిందంతా చెప్పాడు.

"ఇన్నాళ్లకి నీ దేశం చేరుకునేమార్గం తెలిసినందుకు నాకు చాలా ఆనందంగావుంది. నువ్వెక్కడున్నా నువ్వు సుఖంగా ఆనందంగా వుండటమే నేను కోరుకునేది! వెళ్ళిరా నేస్తం!" అంది కోయిల.

ఆ మాటలంటున్నపుడు ఆమె మాటల్లో లీలగా ధ్వనించిన విచారాన్ని, నిరాశను గుర్తించగలిగాడు సిద్ధార. ఆమె తన సుఖాన్ని క్షేమాన్ని మనస్ఫూర్తిగా కోరుకుంటున్నది, సందేహంలేదు. కాని ఆమె అదే సమయంలో తన సాన్నిహిత్యాన్ని కూడా కోరుకుంటోంది. అందుకే తను శాశ్వతంగా ఆమెనుంచి దూరమైపోతున్నాడని తెలిసి దుఃఖపడుతోంది.

సిద్ధార స్థిరమైన నిర్ణయంతో చెప్పాడు!

"వీళ్లని వెనక్కి పంపించివేస్తున్నాను కోయిలా! పద, మనిద్దరం ఘూర్కజాతి స్థావరానికి వెళ్దాం."

కోయిల ముఖంలో వేయి జ్యోత్స్నలు ఒక్కసారిగా వెలిగాయి. సిద్ధార నిజాయితీ, మాట నిలకడ ఆమెకు బాగా నచ్చాయి. అయితే అతను కష్టాలపాలు కాకూడదు. కర్తవ్య నిర్వహణలో తన ప్రాణాలుపోవచ్చు. తన మూలంగా అతని ప్రాణానిక్కూడా ప్రమాదం ముంచుకొస్తుంది.

"సిద్ధార్థా, నువ్వు వీళ్లసాయంతో ఎడారి దాటి క్షేమంగా వెళ్ళిపో! నేను వెళుతున్నాను. ఇదే నీకు నా వీడ్కోలు!" అన్నది కోయిల — స్థిరమైన గొంతుతో.

సిద్ధార ఆమె ముఖంలో వేగంగా కదులుతున్న భావాల్ని స్పష్టంగా గుర్తించాడు — అద్దంలో చూసినంత స్పష్టంగా!

"వీళ్ల భాష నీకు తెలుస్తే వెనక్కి వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పు. నేను చెప్పింది వీళ్లకర్థమైనట్టు లేదు." అన్నాడు సిద్ధార.

విస్మయంగా చూసింది కోయిల అతనివైపు.

"నీకేం చెప్తున్నాను, నువ్వేం చెప్తున్నావు? వీళ్లతో నిన్ను వెళ్లమంటున్నాను."

"నేను వెళ్లదలచుకున్నది వీళ్లతో కాదు—నీతో. ఇంతవరకు నీ జాడ తెలియక అల్లాడాను. గత్యంతరం లేక నా దారి వెతుక్కుంటూ వెళ్ళిపోవటానికి సిద్ధమయ్యాను. ఇంతలో అదృష్టవశాత్తు నువ్వు కనిపించావు. నా గమ్యం నువ్వే!"

"సిద్ధార్థా, నేను చెప్పేది విను...."

"నీకు నా మాటమీద ఏ మాత్రం గౌరవమున్నా నేను చెప్పినట్టు చెయ్యి."

కోయిల నోటికి టక్కున తాళం పడిపోయింది. అతనలా అన్నాక, ఇక తనేమనగలదు?

వాళ్ళిద్దరివైపు తిరిగి ఏదో అడిగింది కోయిల. అది అంతదాకా సిద్ధార్థ విన్న భాషకాదు. వాళ్ళు వెంటనే సమాధానం చెప్పారు. అదికూడా సిద్ధార్థ కర్థంకాలేదు.

కోయిల అతనివైపు తిరిగి చెప్పింది.

"వాళ్ల స్వామిమాటను జవదాటలేరట. మళ్ళీ వాళ్ల స్వామి చెపితేనేగాని వెనక్కి వెళ్ళేదిలేదట. నిన్ను క్షేమంగా గూడెం చేర్చిగాని వెనుతిరగనంటున్నారు."

సిద్ధార్థ నిర్ఘాంతపోయాడు. సోమేశ్వర్ మాట వీళ్లకి వేదవాక్కు!

సిద్ధార్థ కోయిలవైపు తిరిగి, "వాళ్లనెలాగైనా తిరిగి పొమ్మని, వాళ్ళు స్వామిమాట మీరినట్టుగాకాదని నచ్చచెప్పు." అన్నాడు.

కోయిల అంతరాంతరాల్లో సిద్ధార్థ తనతోనే ఉండాలనిపిస్తోంది.

కోయిల చేతులు జోడించి వాళ్లకు నమస్కరించి ఎంతోసేపు నచ్చచెప్పాక వాళ్ళు వెనక్కి మళ్లటానికంగీకరించారు.

వాళ్ళముందు, హూలాల్ బిల్లీ శరీరంనుంచి మొన తేలిన రెండు కర్రల్ని పైకిలాగి వాళ్ళకిచ్చారు. కోయిలతో ఏదో చెప్పారు. కోయిల చిరునవ్వుతో తలూపింది.

తర్వాత వాళ్ళిద్దరు కోయిల సిద్ధార్థల దగ్గిర సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు.

కోయిల సిద్ధార్థతో ఆ కర్ర ఆయుధాల గొప్పదనం గురించి చెప్పింది. అవి ప్రత్యేకమైన కర్రలతో తయారు చేసిన ఆయుధాలు. వాటి మొన గుచ్చుకున్న మరుక్షణం అవతలి వ్యక్తిగాని, జంతువుగాని గిలగిల కొట్టుకుంటూ మరణించాల్సిందే! అవి అంత శక్తివంతమైనవి.

హూలాల్ బిల్లీ వంటి క్రూరజంతువు క్షణాల్లో ప్రాణాలు వదలటం ప్రత్యక్షంగా చూసిన వారిద్దరికీ ఆ మాటల్లోని నిజం బోధపడింది

మరో నిముషానికే వాళ్ళ వెనుకనుంచి హృదయ విదారకమైన ఆర్తనాదం వినిపించింది. ఒకసారి కాదు— రెండు సార్లు.

ఇద్దరు చటుక్కున వెనుతిరిగి చూసి నిర్ఘాంతపోయారు.

సోమేశ్వర్ అనుచరులిద్దరు రెండు హూలాల్ బిల్లీలతో హోరాహోరీ ముష్టియుద్ధం చేస్తున్నారు. అవి రెట్టించిన క్రోధంతో వాళ్ళిద్దర్నీ విపరీతంగా గాయపరుస్తున్నాయి.

ఉన్న రెండు ఆయుధాల్ని తమకిచ్చేసి వాళ్ళిద్దరు ప్రమాదంలో ఇరుక్కుని ప్రాణాలకి తెగించి ఆ రెండిటి తోను పోరాడటం చూశాక వాళ్ళిక ఉపేక్షించలేక పోయారు.

వాళ్ళు తమకిచ్చిన కర్ర ఆయుధాలు ఇంకా తమ చేతుల్లోనే ఉన్నాయి.

కోయిల, సిద్ధార గురిచూసి ఆయుధాల్ని హలాత్ బిల్లులమీదకు బలంగా విసిరారు అవిరెండూ గురి తప్పకుండా ఆ రెండిటి శరీరాలగుండా దూసుకుపోయాయి.

పెనుగర్జనచేస్తూ అవి రెండూ నేలకూలిపోయాయి.

కోయిల సిద్ధార ఒక్క పరుగున అనుచరుల్ని సమీపించారు. అప్పటికే వాళ్ల పరిస్థితి చెయ్యిదాటిపోతోంది. హలాత్ బిల్లులు వాళ్లని చాలా దారుణంగా గాయపరచాయి. వాళ్ల శరీరాలు నెత్తుటి ముద్దలావున్నాయి.

కోయిల సిద్ధార వాళ్ళని ఒళ్ళోకి తీసుకున్నారు. అయితే వాళ్ళ ప్రాణాలు అప్పటికే కళ్ళలోకి వచ్చేశాయి.

"మీరు వెంటనే ఈ ప్రాంతం వదిలేసి పారిపోండి. ఈ ప్రదేశమంతా ఈ క్రూరమృగాలు రాజ్యం చేస్తుంటాయి. ఎలాగో మేము వాటిలో ఓ దాన్ని చంపినట్టు యెక్కడున్నంచో చూసి పసిగట్టి మామీద దాడి చేశాయి ఈ రెండు బిల్లులు. యింకా చాలా వుంటాయి. మందలుగా నివసిస్తుంటాయి. మీరు చాలా తొందరగా యీ చోటు వదిలి వెళ్ళిపోండి, ప్రమాదం" అన్నారు వాళ్ళు.

"మీ యిద్దరిని యీ స్థితిలో వదిలివెళ్ళలేము. సోమేశ్వర్ స్వామి దగ్గరకు మిమ్మల్ని చేరవేస్తాం" అన్నది కోయిల.

వాళ్ళిద్దరు చేతులు జోడించి, "మేమిక బతికేదిలేదు. వృధా ప్రయాస. దయచేసి పారిపోండి.... పారి...." అంతే! వాళ్ళ కళ్ళు యింకా కోయిల సిద్ధారలను చూస్తున్నట్టే వున్నాయి. కాని శరీరాలు నిర్జీవమయిపోయాయి.

సరిగ్గా అప్పుడే దూరంగా వికృతమైన కూతలు విని పించాయి వాళ్ళకు.

వాటిని కోయిల వెంటనే గుర్తించింది.

“సిద్ధార్థా, హూత్ బిల్లీల కూతలు. మనం యెంత తొందరగా వీలయితే అంత తొందరగా ఈ స్థలం వదలి వెళ్ళిపోవాలి” అన్నది లేచి నిల్చుంటూ.

ఇద్దరూ హూత్ బిల్లీల శరీరాల నుంచి బాణం కర్రను పైకి లాగి చేత ధరించారు. కోయిల ముందు పరుగెడుతుంటే ఆమెతో సమానంగా సిద్ధార్థ కూడా పరుగెడుతున్నాడు.

* * *

దాదాపు ఓ గంటవరకు వాళ్ళు అలా పరుగులు పెడ్తూనే వున్నారు. అప్పటికి పచ్చికబయలు పూర్తిగా అంతమైపోయింది.

ఎదురుగా ఇసుకతిన్నెలు ప్రత్యక్షమయ్యాయి. ఎడారి ప్రారంభమయింది.

“మనం ఘోర్క్. బందిపోట్ల స్థావరంనించి బాగా ముందుకి, పచ్చిక మైదానాల్లోకి విసిరివేయబడ్డాం తుఫాన్ కారణంగా. ఇప్పుడు మళ్ళీ వెనక్కి ప్రయాణం చేస్తున్నాం. నా అంచనా ప్రకారం ఈ రాత్రి తెల్లవారకుండానే మనం వాళ్ళ స్థావరం చేరుకోగలం” అంది కోయిల.

సూర్యాస్తమించి దాదాపు అరగంట అయినా, బహిరంగస్థలం కావటంవల్ల చీకట్లు ఆవరించుకోలేదింకా. సమయం ఆరున్నర గంటలయివుంటుంది.

పరుగెత్తటంవల్ల సిద్ధార్థ బాగా అలసిపోయాడు. అయితే కోయిల ఏమాత్రం అలసట చెందలేదు. కాకుంటే

చెమటలతో ఆమె నుదురంతా తడిసిపోయింది. ఆమె ధరించిన దుస్తులు కూడా అక్కడక్కడ తడిశాయి.

కోయిల పానుచెవులకు ఎక్కడి నుంచో అనుమానాస్పదమైన గురక వినిపించింది.

చటుక్కున ఆగిపోయి సిద్ధార్థను కూడా చేయిపట్టి ఆపేసింది.

వాళ్ళకి చాలా దగ్గర్లోనే ఇసకలో దాక్కునివున్న ఆకారాలు ఆమె చాలా షార్ప్‌గా గుర్తించింది.

"సిద్ధార్థా, చాలా జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి. మొన్న నామీద దాడిచేసిన ఎడారి భల్లూకం నీకు గుర్తుండే వుంటుంది. ఇప్పుడు మరో రెండింటిని మనం యెదుర్కోవలసి వుంటుంది. సిద్ధంగా వుండు" అని ఆమె అంటూండగానే ఎడారి భల్లూకాలు లేచి నిల్చున్నాయి.

ఇసక దుమ్ముపుమని గాల్లోకి యెగిరాయి. వాటిని చూస్తూనే అదురుపుట్టింది సిద్ధార్థకి. తను గతంలో నేల కూల్చిన భల్లూకంకన్నా ఆకారంలో పెద్దవి. వాటిని చూసినంత మాత్రానే కొత్తవాళ్ళు, పిరికివాళ్ళు ప్రాణం వెంటనే వదిలేస్తారు. అలా వున్నాయి వాటి ఆకారాలు.

ఒంటినిండా నల్లని బొచ్చుతో, పొడవాటి మూతితో భయంకరంగా, అసహ్యంగా వున్న భల్లూకాలు వాళ్ళ మీదికి ఉరుకుతున్న సమయంలోనే చాలా వేగంగా పని చేశారు కోయిల, సిద్ధార్థ.

తనమీది కురుకుతున్న భల్లూకాల పొడవాటి మూతుల్లో బాణంకర్రలని దించేశారు.

అంతే! ఎడారిలోని ఇసక పెనుతుఫాన్‌ని సృష్టించినంత

పెడబొబ్బలతో భల్లూకాలు కిలకిలలాయి.

కొంతసేపటి వరకు వాటి గర్జనలు ఆ ప్రదేశంలో మార్మోగుతూనే వున్నాయి.

ఎడారి భల్లూకాలతో తమకిది మూడో అనుభవం. మొదటిసారి తను కోయిలని ఓ భల్లూకం నించి కాపాడాడు. మరోసారి వీటి నెదుర్కొని నిలవలేక తవాళ్లా ఇసకలో పడుకుని ఊపిరి బిగబట్టి వాటి బారినుంచి తమని కాపాడుకున్నారు. మరోసారి వాటిని ఎటాక్ చేసి ధైర్యంగా నిలిచారు—గెలిచారు.

కోయిలకి చాలా ఆనందంగా వుంది.

"మనం దారితప్పలేదు. ఎడారిభల్లూకాలు ఇసక మేటల్లో దాక్కొని వుంటాయి. వాటి నివాసస్థలాలకి ఘోర్ బందిపోట్ల స్థావరం చాలా దగ్గర. అంటే యిక్కడికి చాలా సమీపంలోనే మన శత్రువులున్నారన్నమాట!" అంది.

గతంలో కూడా యిలాగే బందిపోట్ల స్థావరానికి అతి దగ్గరలోకి వచ్చాక ఇసకతుఫాన్లో చిక్కుకు పోయారు. అప్పుడు కూడా కోయిల యిలాగే ఆనందపడి పోతూ చెప్పింది—దగ్గరకొచ్చేశామని. ఆ మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి యిప్పుడు సిద్ధార్థకి.

వెన్నెల పుచ్చపువ్వులా కాస్తోంది. వెన్నెల వెలుగులో ఇసక మేటలు చిత్రకారుడు చిత్రించిన పర్వతసానువుల్లా వున్నాయి.

భల్లూకాల శరీరాల్లోంచి బాణం కర్రల్ని పైకి లాగి మళ్ళీ చేతధరించారు వాళ్ళు.

నిజంగానే ఆ కర్ర ఆయుధాల వాడి తిరుగులేనిది. ఏ జంతువు శరీరంలో నాటినా ఆ మరుక్షణం ప్రాణాలు

వంతలేసి నిర్జీవమై పోతున్నది. చాలా ప్రత్యేకంగా తయారుచేసుకున్న ఆయుధాలవి! వాటితో తమ ప్రాణాలు అనుక్షణం కాపాడుకుంటున్నారు. కాని వాటిని తయారు చేసినవాళ్ళు మాత్రం అమానుషంగా, దారుణంగా బిల్లల వాతబడి ప్రాణాలు పోగొట్టుకున్నారు.

సోమేశ్వర్ స్వామి అనుచరుల్ని తలచుకోగానే సిద్ధార్థ గుండె బరువెక్కింది.

“ఆలా వుండిపోయా వేమిటి? ముందుకు సాగుదామా?” అన్న కోయిల మాటలతో ఆలోచనల్లోంచి బయటపడ్డాడు.

ఇద్దరూ మళ్ళీ కాలు కదిపారు.

అప్పుడు ఆకస్మాత్తుగా గుర్తుకు వచ్చిందతనికి, కోయిల యేమీ ఆహారం తీసుకోని వుండదని! సోమేశ్వర్ తనకి మూట కట్టించి యిచ్చిన ఆహారం గుర్తుకు వచ్చింది. అది తన భుజానికే వేలాడుతున్న విషయం కూడా మరిచాడు.

మూట విప్పి ఆమె ముందుంచాడు. కోయిల విస్మయంగా చూసింది. బాగా పచనం చేయబడ్డ దుప్పి మాంసమూ, అరమగ్గిన పళ్ళూ ఘుమఘుమలాడుతున్నాయి.

“తిను!” అన్నాడు సిద్ధార్థ.

ఆమె తల అడ్డంగా తిప్పి, “ఊహూ! శత్రువుల్ని సర్వనాశనం చేసేవరకు అన్నపానాలు ముట్టను—” అన్నది.

సిద్ధార్థ మందలిస్తున్న ధోరణిలో అన్నాడు: “వాళ్ళని నాశనం చెయ్యాలంటే మనకెంతో శక్తి అవసరం. ఒంట్లో జవసత్వాలు లేకుండా వాళ్ళనెలా యెదిరించి

పోరాడతావు!"

ఎంతగానో నచ్చచెప్పగా చివరికి అతి తక్కువగా తీసుకొన్నది కోయిల.

మళ్ళీ ఇసువురి పయనం కొనసాగింది.

• • •

ఒకటి రెండుచోట్ల గోధుమవన్నె త్రాచులు వాళ్ళ కెదురైనా వాళ్ళనేమీ చెయ్యకుండా దూరంగా తొలగి పోయాయి. కోయిల చేతిలోవున్న మూలిక ప్రభావమా? 'ఏమో, కావచ్చు!' అనుకున్నాడు సిద్ధార్థ.

దూరంగా గుడ్డిదీపాల కాంతి మసక మసకగా కనిపిస్తుంటే కోయిల ఆనందంలో చిన్నపిల్లలా కేరింతలు కొట్టింది.

"అదే ఘూర్కా బందిపోట్ల స్థావరం! ఇంకో గంటలో మనమక్కడికి చేరిపోగలం!"

ఆమె ఆనందం చూసి సిద్ధార్థ మనస్ఫూర్తిగా సంతోషించాడు. ఆమె ప్రతిన చెల్లబోతోంది. అందులో తన కృషి కూడా తోడవుతున్నందుకు. ఆ బృహత్కార్యంలో తను కూడా పాలుపంచుకుంటున్నందుకు అతనికి చాలా గర్వంగా వుంది.

'దారిలో యింకేలాంటి ఆటంకాలు లేకుండా బందిపోట్ల స్థావరం చేరగలిగేలా చూడు భగవాన్!' అని మొదటిసారిగా భగవంతుడ్ని గాఢంగా ప్రార్థించాడు సిద్ధార్థ.

మరో గంట తర్వాత వాళ్ళు ఆ దీపాలు కనిపిస్తున్న ప్రాంతానికి మరింత చేరువయ్యారు.

కోయిల అడుగుతీసి అడుగు వేసినప్పుడల్లా కాషన్‌గా చెవులు దోరబెట్టి వింటున్నది—ఎడారి భల్లూకాల

గురక కోసం. అయితే మళ్ళీ వాటి జాడ ఎక్కడా కని పించలేదు.

సిద్ధార కూడా ప్రతిక్షణం ప్రమాదాన్నెదుర్కొన టానికి మానసికంగా సన్నద్ధమై వున్నాడు. ఇద్దరి చేతు ల్లోనూ బాణం కర్రలు తప్ప మరే ఆయుధమూ లేదు. అయితేనేం, ఆయుధాలని మించిన ఆత్మబలం, గుండె ధైర్యం పుష్కలంగా వున్నాయి.

అంతకంతకు దీపాలకాంతి చేరువయ్యింది. అక్కడ నుంచి ఇసక మేటలు మరింత ఎత్తుగా పర్వతాల్లాగా వాళ్ళ కడ్డు నిలిచాయి. ఆవలివైపు ఏ క్రూరమృగం పొంచి వున్నా తెలుసుకోవటం చాలా కష్టం.

మరింత ప్రమాదభరితమైన ప్రాంతం చేరుకుంటున్నా మని ఇద్దరు గ్రహించారు.

మరికాస్సేపు అలాగే మౌనంగా నడిచారు. మాట సవ్వడివల్ల కూడా శత్రువులు తమ జాడ తెలుసుకుంటా రని, క్రూరజంతువులు పసికడతాయని వాళ్ళు నోరు విప్పటంలేదు.

అప్పటికి అర్ధరాత్రి సమయమయింది. అంతటా భయం కరమైన నిశ్శబ్దం. ఆకాశంలో ఒక్క మబ్బుతునక కూడా లేని కారణంగా చంద్రుడి కాంతి జాజ్వల్యమానంగా ఇసకలో ప్రతిఫలిస్తోంది. వాతావరణంలో యేలాంటి మార్పూ లేదు.

అయితే ఆ ప్రశాంతత భయంకరంగా వుంది. తుఫాన్ రాబోయే ముందు సముద్రమెంత శాంతంగా వుంటుందో, అప్పుడా ఎడారి కూడా అలాగే నిశ్శబ్దంగా, ప్రశాం తంగా వుంది.

మరో అరగంట అలాగే ఇసకలో పడుతూ లేస్తూ

నడుచుకుంటూ వాలుగా వున్న ప్రదేశం చేరుకున్నారు.

అక్కడ బండరాళ్ళు పెట్టనికోటలా చుట్టూ వలయాకారంలో అమర్చివున్నాయి. వాటిమధ్య దాదాపు వందకిపైగా ఇళ్ళు. వెన్నెల వెలుగులో స్పష్టంగా చూశారు సిద్ధార్థ, కోయిల.

తాము చూసిన దీపాలు ఆ ఇళ్ళలోనించి బయటకి కనిపిస్తున్నాయి.

"అవే. ఘోర్కా బందిపోట్ల నివాసగృహాలు. ఇవాళ్ళకి ప్రత్యక్షంగా చూశాను. ఈ నాటితో ఈ ఎడారి వాసు లందరికీ ఈ దుష్టుల బెడద శాశ్వతంగా తప్పిపోతుంది" అన్నది, కోయిల పళ్ళు బిగించి.

ఆమె కసి, కక్ష, ప్రతీకార వాంఛ—ఆమె ముఖంలో స్పష్టంగా ప్రతిఫలించటం గుర్తించాడు సిద్ధార్థ.

"ఇవే ఆ బందిపోట్ల నివాసగృహాలని ఖచ్చితంగా ఎలా చెప్పగలవు? ఇది ఎడారిలోని ఇరవైఎనిమిది గూడేల్లోనూ ఒకటేమో...."సందేహం వెలిబుచ్చాడు సిద్ధార్థ.

"ఈ ఎడారిలో బండరాళ్ళతో కోటకట్టుకున్న గూడెం ఏదీలేదు—ఒక్క ఘోర్కాజాతి గూడెం తప్ప! అదిగో అక్కడశాలల్లో విశ్రాంతి తీసుకుంటున్న ఒంటెల్ని చూశావా? దాదాపు వందకిపైగా వుంటాయి. ఏ గూడెంలోనూ నాలుగైదుకన్న ఎక్కువుండవు. ఒక్కో గూడెంలో ఒక్కటికూడా వుండదు. అదే బండగుర్తు. అదీకాకుండా, ఘోర్కా బందిపోట్ల స్థావరం దగ్గర ఎన్నడూ ఇంకిపోని నీటి చెలమవున్నది. అదిగో కనిపిస్తోంది, చూశావా?...."

ఆమె ఇంకా ఏదో చెప్తుండగానే ఎక్కడినుంచో

నాలుగు ఒంటెలమీద బరువైన మూటలు వేసుకొని గూడెంలోకి ప్రవేశించారు నలుగురు వ్యక్తులు.

వాళ్లని చూడగానే సిద్ధార్థ సందేహాలన్నీ నివృత్తమయిపోయాయి.

వాళ్ళు ఘోర్కా బందిపోట్లుగా వెంటనే గుర్తించాడతను. గతంలో సుస్మితని చంపిన రాక్షసుడు ఈ జాతివాడేనని గుర్తురాగానే అతని నెత్తురు సలసలమరిగింది. ఆ క్షణమే ఆ ఇళ్ళలో నిద్రిస్తున్న బందిపోట్లని, వాళ్ల సంతతిని సమూలంగా నరికి పారెయ్యాలనే వీరావేశాన్ని బలవంతాన అదిమిపట్టుకున్నాడు.

ఆ బందిపోట్లకి కనిపించకుండా ఓ పెద్ద బండరాయి వెనక దాక్కున్నారు కోయిల, సిద్ధార్థ.

వాళ్ళు ఒంటెలమీదినుంచి దిగి, వాటి మూపుల మీదున్న మూటల్ని దింపుకొని ఓ ఇంటిలోపలికి తీసుకుపోయారు.

సిద్ధార్థ ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడామెవంక.

కోయిల చాలా తీవ్రంగా ఆలోచిస్తోంది. ఒకేసారి ఆ గూడెంవాసులందర్నీ సమూలంగా నాశనం చేయటానికి పథకాన్ని రూపొందించుకుంటోంది.

తమవద్ద కొయ్యకర్రలు తప్ప మరే ఆయుధాలు లేవు. వాటితో కొన్నివందలమందిని సంహరించటం జరిగే పని కాదు. ఏదో ఉపాయంతో వాళ్ళని సమూలంగా మట్టుపెట్టాలి.

ఎలా? ఇంతమందిని ఒకేసారి ఎదురు తిరక్కుండా నాశనం చెయ్యటం ఎలా?

అదీ ఆమెని వేధిస్తున్న సమస్య.

సిద్ధార్థ కూడా వాళ్ళకి చిక్కకుండా వాళ్ళందర్నీ ఎలా సంహరించాలా అని ఆలోచిస్తున్నాడు. కోయిల ముఖంలోకి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. కాని ఆమె దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ ఎటో సీరియస్ గా చూస్తోంది. తపోనిష్ఠలో వున్న మునిబాలికలా వుంది.

ఆమె మస్తిష్కంలో ఎన్నో ఆలోచనలు చెలరేగుతున్నాయి. నిద్రపోతున్న వాళ్ళను చంపటం వీరుల కుచితంకాదు. పైగా ఎందరో పసివాళ్ళు, ముసలి వాళ్ళు, స్త్రీలు నిశ్చింతగా, అమాయకంగా నిద్రపోతుంటారు. బందిపోట్ల భార్యలు, తండ్రులు, బిడ్డలు అయిన పాపానికి గాను వాళ్ళుకూడా బలైపోవాలా? ఇదెంతవరకు న్యాయం?

ఇదీ ఆమెను వేధిస్తున్న సమస్య! అంతవరకు కక్షతో, ప్రతీకార వాంఛతో, పగతో రగిలిపోయిన ఆమె హృదయంలో ఏ మూలనో రవంత జాలికూడా తలెత్తి ఆమె ఆలోచనల్లో స్థానం సంపాదించుకున్నది.

ఆమె తన సందేహాన్ని సిద్ధార్థతో గుసగుసగా చెప్పింది.

సిద్ధార్థ విస్మయంగా చూశాడామెవంక.

ఈమె హృదయం ఎంత సున్నితం! శత్రువులగురించి కూడా సుహృద్భావంతో ఆలోచించేవాళ్ళెవరుంటారు? నిజమే బందిపోట్లు చేసిన నేరాలకి వాళ్ళ స్త్రీలు, పిల్లలు ఎంతవరకు బాధ్యులు? అన్నెం పున్నెం ఎరగని వాళ్ళని కూడా ఆ బందిపోటు రాక్షసులతో బాటు సంహరించటం రాక్షసత్వమనిపించుకోదూ?!

"నీ వాదనతో నేను ఏకీభవిస్తున్నాను కోయిలా...."

అన్నాడు లోగొంతుతో సిద్ధార్థ.

అతని నోట మొదటిసారిగా పలుకబడిన తన పేరు అంత మధురమైనదనే విషయం అప్పుడే మొదటిసారిగా గుర్తించిన కోయిల ఆనందంతో అతనివంక చూసింది.

ఇరువురి కళ్ళు కలుసుకున్నాయి.

కోయిల గుండెల్లో ఆనందం లబ్ డబ్ మని శబ్దం చేసింది.

అంతలోనే మళ్ళీ సీరియస్ అయిపోయింది తన కర్తవ్యం వెన్నుతట్టి జాగృతం చేసింది.

"అయితే ఏం చేద్దాం? బందిపోట్లని మాత్రమే సంహరించి తక్కినవాళ్ళని వదిలేద్దామంటావా?" అన్నది కోయిల. ఆమెకు పరిష్కారం తోచటంలేదు.

సిద్ధార్థ ఏదో చెప్పటానికి నోరు తెరిచాడు. సరిగ్గా అప్పుడే వాళ్ళ వెనుక చిన్నగా శబ్దమయ్యింది.

చివ్వున తల తిప్పి చూసింది కోయిల. సిద్ధార్థ కూడా వెనక్కి చూసి నిర్ఘాంత పోయాడు.

అక్కడ బందిపోటు ఒకడు చేత పొడవైన పదునైన పట్టాకత్తి ధరించి నిల్చున్నాడు. ఎప్పుడు వచ్చాడో ఏమో వాళ్ళకర్థంకాక అయోమయ స్థితిలో అచేతనంగా నిల్చుండిపోయా రో క్షణం.

సరిగ్గా అప్పుడే ఆ బందిపోటు ఒక్కసారిగా వాళ్ళ మీద దూకాడు; కత్తిని సూటిగా సిద్ధార్థ మీదికి విసిరాడు.

* * *

"మీరా?" అన్నది సంభ్రమంగా దివ్య.

సునీల్ నవ్వుతూ నిల్చున్నాడు బయట.

"లోపలికి రావచ్చునా?" అన్నాడు.

గుమ్మంలో అడ్డు తొలగి, "రండి!" అన్నది దివ్య మర్యాదకి.

తను రావటం ఆమె కిష్టం లేదని అప్రసన్నంగా ఆమె ముఖమే చెపుతోంది.

సునీల్ అదేమీ పట్టించుకోకుండా, "సిద్దార్ధ గురించి మాట్లాడాలని వచ్చాను" అన్నాడు, ఆమె చూపిన సోఫాలో కూచుంటూ.

దివ్య ముఖంలో అయిష్టత స్పష్టంగా ప్రకటితమయింది.

"మీకు ముందే చెప్పాను, ఇకమీదట అతని గురించిన ప్రస్తావన నా ముందు తీసుకురావద్దని. అతనితో నాకెలాంటి సంబంధం లేదు. అతని విషయంలో నాకు ఇంట్రస్టు లేదు" అన్నది ఖచ్చితంగా.

"ఆ విషయం నాకు తెలుసు—ప్రేమించిన అందాల రాశిని కాదని, ఓ చవకబారు ఎయిర్ హోస్టెస్‌తో రహస్యంగా శృంగారం జరుపుతూ ఆమెతో వెళ్ళిపోయిన మగాడ్ని ఏ ఆడదీ క్షమించదు. ఎక్కడో వాళ్ళిద్దరూ హాయిగా కొత్త జీవితం ప్రారంభించి వుం...."

"సారీ, సునీల్ గారూ! మీ రీ విషయమే యింకా మాట్లాడదలచుకుంటే వినటానికి నేను సిద్ధంగా లేను. మీరు వెళ్ళవచ్చు" లేచి నిల్చుంది దివ్య.

సునీల్ తొందరగా ఆమె చేయిపట్టి ఆపుతూ "మీతో మాట్లాడాలని వచ్చాను. నన్ను నిరాశపరచకండి" అన్నాడు.

(ఇంకా వుంది)